

Khi Vợ Bị Ốm

Thiên Lý

Như nhiều cặp vợ chồng lớn tuổi sống trong khu phố, gia đình nhỏ của bà cũng chỉ có hai người vào ra lặng lẽ. Có điều họ khác với ông bà ở chỗ là những ngày lễ lớn, gia đình họ lúc nào cũng vang tiếng nói cười vui vẻ của ngày tiệc tùng, đoàn tụ hay rộn ràng khách khứa. Riêng ông bà thì ngày nào cũng như ngày nấy, bình thường theo một công thức toán khô khan. Ông đã vào tuổi hưu nhưng vẫn còn đi làm thợ sửa chữa vật cho một phòng tập thể dục gần nhà, sáng bảy giờ rưỡi xách ô đi, chiều bốn giờ lại cắp ô về, đều đặn mỗi ngày không thay đổi. Còn bà thì làm việc trong nhà bếp của bệnh viện. Họ có hai đứa con, một trai, một gái, chúng ở rất xa ông bà. Cậu con trai lớn có một đứa con gái lên năm, do thích làm ăn buôn bán đồ biển nên gia đình nó dọn lên tận Alaska. Còn đứa con gái một nách ba con nhỏ, bận rộn thế mà cả vợ lẫn chồng lại đèo bồng công việc “Travel Nursing”, chúng mới chuyển đến Hawaii làm việc mấy năm nay, nghe nói lương hậu lắm. Ông bà có nhớ con thương cháu mấy cũng chẳng thể nào đi thăm chúng được. Chỉ nhìn thấy chúng qua “face time” hàng tuần.

Cuộc sống buồn lặng trong căn nhà có hai người, lắm khi cũng có những cơn gió bão thổi qua làm nước thủy triều dâng con giận dữ, ngập lụt nước mắt. Phần lớn là gió bão từ ông mà đến, và thủy triều cũng tự ông làm ra để người chịu đựng cơn lụt ướt át nhầy nhụa là bà. Thú vui của ông là thích đi “yard sale shopping” hàng tuần, và thích bày bừa các thứ mua được ra nhà ngồi mân mê sửa chữa, lắp ráp. Những thứ ông mua thường là đồ điện, đồ nghề thợ máy, các loại máy in,

máy computer, máy chụp ảnh, loa... Bà thì hay dọn dẹp nhà cửa vào ngày cuối tuần, nhìn cái garage một xe hơi nhỏ hẹp ngày càng chật thêm những đồ đạc ông tha về, bà than phiền về sự bừa bãi và yêu cầu ông chấm dứt “*yard sale shopping.*” Bà thích sự ngăn nắp, sạch sẽ bao nhiêu thì ông lại chuồng bày biện bấy nhiêu, chỉ có vậy thôi mà sóng gió cứ nổi lên hoài. Có những lúc không kèm được tức giận vì sự lải nhải của bà, ông quát lên: “*Được, tôi sẽ trả lại sự ngăn nắp cho nhà bà*” rồi xách hết đồ đạc bỏ đi mấy đêm liền. Thấy ông bỏ đi thì bà sợ, liền xuống nước gọi phone năn nỉ nhưng ông không bao giờ trả lời, nhiều khi bà phải kêu cứu con gái giúp bà trong việc năn nỉ ông về. Lần nào cô con gái cũng bảo: “*Sao mẹ cứ chọc tức bố làm chi, tính bố bừa bãi bao nhiêu năm nay rồi, mẹ chịu được mà, bây giờ mẹ lại đòi ra cần năn, con chẳng biết làm sao.*” Có được vài lần nó an ủi bà: “*Mẹ cứ để cho bố đi xem được bao lâu, càng năn nỉ bố càng được thể. Mẹ lo cho bản thân mẹ thôi*”. Nhưng tính bà không cứng rắn được như con gái, nên dù con có dặn bà thế nào bà vẫn tìm mọi cách kêu ông về.

Mấy năm sau này, sức khỏe bà trên đà sa sút thấy rõ. Mỗi khi trời sang thu bà hay bị bệnh cúm ho, có khi bị sung phổi, mặc dù năm nào bà cũng lo đi chích ngừa cúm rất sớm. Năm nay bà bị đau nguyên cánh tay trái vì phải khiêng vác nhiều bao thức ăn nặng mỗi khi xe thực phẩm đến giao hàng cho nhà bếp. Tay chưa kịp chữa lành thì một ngày cuối tuần ở nhà trong lúc lui hui quét dọn, bà bị vấp đồ nghề của ông bày trên sàn nhà làm bà té lăn quay. Cái vai đau va mạnh vào góc cạnh bàn thêm đau buốt khiến bà không thể đứng lên được. Giữa lúc bà quần quai trong cơn đau thì ông lại gắt gỏng: “*Bà đi đứng sao không nhìn trước nhìn sau gì hết vậy, đồ đạc*

người ta bày giữa nhà mà vẫn đập lên cho té.” Nghe tiếng ông găt, bà cảm thấy càng đau hơn và tức tối rên la. Ông vẫn vô tình tưởng bà nằm ăn vạ, nên càng gay gắt: “*Thôi chứ bà, ngồi dậy đi, già rồi đừng có giờ trò trẻ con ra hờn dỗi*”. Bà ngừng rên, bặm môi cố nén đau ngồi dậy, chợt bà thấy đầu nhức, tim đập nhanh và hơi thở đứt quãng. Thân bà như trôi bồng bênh trong cơn đau, bà mơ màng nghe tiếng ông găt gong nhỏ dần và mọi thứ trước mắt bà cứ mờ mờ ảo ảo... Rồi bà không còn biết gì nữa.

***

Bà giật mình tỉnh dậy khi cảm nhận sức nóng đang lan trong cơ thể với cái đầu đau buốt lại thêm chóng mặt. Bà nghiêng mình qua bên trái, cơn nhức nhối từ bả vai chạy dài xuống tận những ngón tay như muốn co quắp lại. Bà quay sang bên phải, cánh tay vướng víu những sợi dây truyền nước biển và ống thở oxy, nhướng mắt nhìn quanh, chợt thấy ông đang ngồi ngủ gà, ngủ gật trên cái ghế ở góc phòng. Một nỗi thương cảm dậy lên trong lòng bà. Bà mấp máy môi gọi ông: “Ông xã..” Tiếng gọi của bà tan loãng trong tiếng máy đo “heart rate”, bà gọi thêm lần nữa, chỉ mỗi mình bà nghe. Nước mắt bà chợt ứa ra thất vọng, mình yếu đến thế này sao, gọi chồng còn không được thì làm gì bây giờ. Một cô y tá xuất hiện đúng lúc, cô nói như reo:

-A, bà tỉnh rồi, bà thấy trong người ra sao?

Bà găt đầu thều thào:

-Tôi đau đầu quá cô à.

Cô y tá nhìn máy đo tim nói:

-Nhịp tim bà còn nhanh quá, bà có vẻ sốt nữa, để tôi đo nhiệt độ cho bà.

Nói rồi, cô y tá lấy ống đo nhiệt độ đặt vào miệng bà. Vừa lúc ông đứng dậy, bước đến bên bà hỏi giọng

lo lắng:

-Bà sao rồi, có đỡ tí nào không? Tôi hồi hận quá, không biết bà đau đến độ ngất đi...May mà còn đến bệnh viện kịp...

Tiếng cô y tá ngắt lời ông:

-Bà đang bị sốt cao 100.8, áp huyết máu cũng cao, để tôi báo cáo với bác sĩ sẽ cho bà thuốc nhé!

Rồi cô quay đi, ông tiến đến gần giường bệnh hơn, đặt tay lên trán bà:

-Trời ơi bà nóng quá, trong người đau lắm không?

Bà gật đầu nói nhỏ:

-Mấy giờ rồi, ông xã về nhà nghỉ đi mai còn phải đi làm nữa.

-Để chờ xem bác sĩ bảo sao đã, còn sớm mà.

Vừa nói ông vừa lật cái mền trên người bà sang một bên, rồi tiếp:

- Bà đang sốt thế này thì bỏ bớt mền ra, đừng đắp nhiều quá.

Bà đưa tay giữ lấy cái mền áp úng:

- Em...thấy lạnh.

Ông cần nhẫn:

- Lạnh gì lúc này bà chỉ tưởng tượng, nào đắp một cái mền mỏng thôi.

Cô y tá trở lại đem cho bà hai viên Tylenol uống, sau đó cô rút ba ống máu từ tay bà đem đi thử. Cô nói vì bà đang sốt, nhịp tim lại cao, oxygen thấp nên họ sẽ giữ bà lại để theo dõi. Bà sẽ được chuyển lên lầu, rồi cô đưa cho bà bộ đồ của bệnh viện bảo bà thay trước khi có người xuống giúp bà chuyển phòng. Ông đỡ bà dậy đi thay đồ, bà nói bà tự làm được, bà giục ông về nhà nghỉ sớm để mai đi làm. Ông vẫn không chịu về, loay quanh trong phòng chờ bà... Một lát sau, một anh chàng y tá trẻ đẩy xe lăn đến, anh chàng thu dọn áo quần của bà bỏ

vô trong cái bao nylon có đề sẵn tên bệnh nhân, anh ta bảo ông đỡ bà ngồi lên xe để anh ta đẩy bà lên lầu. Ông nhanh nhẹn làm theo lời anh ta và đi theo xe.

Phòng của bà nằm ở tầng bốn cuối hành lang. Phòng sạch sẽ chỉ có một giường, một TV gắn trên cao. Có hai cái ghế dựa và một cái ghế bành to. Có phòng vệ sinh riêng ngay cửa ra vào bên tay trái. Khi bà đã nằm yên trên chiếc giường, ông mới nắm tay bà xoa nhẹ nhẹ bảo:

-Thôi, biết phòng bà nằm ở đây rồi, tôi về nhé, sáng mai tôi ghé qua sớm thăm bà.

Bà mệt mỏi gật đầu nhìn theo cái dáng gầy guộc của ông đi khắp khiêng theo mỗi bước chân. Bà chợt nhớ ra là chân ông cũng đang bị đau. Ông có khoẻ gì hơn bà đâu.

Con đau hành hạ bà suốt cả đêm, bà thấy chóng mặt buồn nôn, người nóng sốt. Trong trạng thái nửa mơ nửa tỉnh, có lúc bà thấy mình bị đẩy vào một vùng tối sâu thẳm, vắng vắng chung quanh là những tiếng khóc, tiếng rên. Rồi có lúc bà lại lạc vào nơi chan hoà ánh sáng, có đèn hoa rực rỡ, người qua lại đông vui. Ở nơi này, bà tình cờ gặp lại cha mẹ mình. Một cuộc gặp gỡ đầy nước mắt, bà ôm chầm lấy cha mẹ chẳng nói được lời nào, một lúc sau mẹ bà mới hỏi: *“Mấy chục năm nay con sống hạnh phúc không? Chồng con tốt với con chứ?”* Bà ngạc nhiên trước câu hỏi của mẹ. Ôi, bao nhiêu năm rồi từ ngày bà lấy chồng, bây giờ mới được nghe mẹ mình hỏi về hạnh phúc. Hạnh phúc ư, bà cười mê mẩn, con chỉ thấy hạnh phúc với những đứa con thôi. Nay các cháu đã lớn, mỗi đứa một cuộc sống riêng, hạnh phúc còn lại của con là vui với những gì mình đang có. Mẹ bà cười hiền từ: *“Ừ thế cũng được con nhỉ, thôi con về nhé, bố mẹ phải đi đây.”* Bà nắm tay mẹ: *“Cho con theo bố mẹ với.”* Mẹ bà ngoắc tay: *“Con chưa đi theo*

bố mẹ được, ở lại lo cho chồng, nương nhau mà sống đến già.” Bà nức nở: “Không mẹ ơi con sống như vậy đủ rồi... đủ rồi... đủ rồi..” Tiếng đủ rồi lắm lắm trên môi khiến bà tỉnh giấc, cơn đau thể xác như càng gia tăng với cơn sốt. Nhắm mắt, bặm chặt môi cố dần cơn đau xuống, bà bỗng thấy thương mẹ mình trong những năm đau ốm sau 75 khi còn ở quê nhà. Với nền y tế lạc hậu thời đó làm gì có thuốc giảm đau trợ giúp, mẹ bà đã can đảm nhắm mắt chịu đau cho đến ngày cuối cùng. Bây giờ bà nằm đây, trong phòng bệnh đầy đủ tiện nghi này, có thuốc giảm đau liều cao, bà vẫn không chịu nổi cái đau như đang rút từng thớ thịt trên người. Bà lại miên man nghĩ đến cuộc sống cô đơn hiện tại không người thân, không bè bạn, không người đồng hương, không đền chùa chung quanh làm bà ngày càng buồn chán. Đôi khi bà muốn tận dụng thời giờ nhàn rỗi đi theo mấy bà bạn về Việt Nam làm từ thiện cho vui, nhưng ông không muốn bà đi Việt Nam, và bà thì không thể tự ý làm một việc gì nếu ông không đồng ý. Nỗi buồn bị “phong toả” đã cho bà thêm mặc cảm về cuộc sống không hữu ích của mình. Nghĩ đến đây, bà chợt ao ước, nếu được ra đi lúc này thì bà cũng vui lòng vì đã chu toàn bổn phận làm vợ, làm mẹ suốt hai mươi bảy năm giữ cho một gia đình ấm êm hạnh phúc. Chết là hết, bao nhiêu cảm giác đau đớn rồi sẽ chấm dứt, bao nhiêu phiền não trong đời sẽ tiêu tan... Ông nhà bà sẽ tha hồ bày bừa cái nhà, không lo ai cản nhắc gì ông nữa. Biết đâu chừng vài tháng sau khi bà mất, ông lại tìm được một bà bạn mới lo cho ông nhỉ. Số ông còn đào hoa lắm, lần nào đi hội ngộ khoa cũng có mấy bà độc thân đến bắt chuyện. Những lúc ấy ông thường quên đi sự hiện diện của bà và hào hứng tham gia tán gẫu với các người đẹp. Bà chẳng quan tâm gì mấy đến chuyện ông đi lang thang xã giao. Trong

thâm tâm, bà thường nghĩ ông và bà là một sự ráp nối rất gượng gạo từ môi duyên nợ tiền kiếp nào đó.

Hồi ấy, khi ông vừa mới ra tù trong hoàn cảnh hết sức bi đát thì chương trình H.O cũng đang bắt đầu xúc tiến cho những người tù cải tạo trên ba năm được đi Mỹ. Nhờ thông tin đó, ông liên lạc được với anh Huân, một chiến hữu cũ cùng tiểu đoàn Biệt Động Quân với ông và là người anh họ của bà. Xót thương cho bạn ở cảnh cô độc cũng như cảm thông với nỗi lo âu của người di cho đứa con gái út (là bà) đã gần ba mươi mà hãy còn độc thân. Anh Huân hứa giúp ông tìm một người bạn đời trước khi đi Mỹ và anh đem chuyện này bàn bạc với cha mẹ bà. Thế là một cuộc mai mối diễn ra nhanh chóng. Có lẽ một phần do ông tin tưởng anh Huân về tài “quảng cáo” cô em họ và một phần nhìn thấy bà là người “dễ ăn hiếp” nên dẫu lớn hơn bà đến một giáp, ông vẫn không chê bà là con nít. Ông còn tuyên bố rất tự tin rằng; với người con gái như bà, ông có thể “điều khiển” được. Trời ạ, thật vô duyên hết biết...Rồi, chuyện hôn nhân sắp xếp theo ý cha mẹ và anh Huân, một đám cưới đơn sơ vội vàng để ông kịp làm giấy tờ hôn thú và bỏ túc hồ sơ...Cha mẹ bà là người vui mừng hơn hết vì đã cho đi một “trái bom nổ chậm” rất an toàn. Cả họ ai cũng nói bà là: “*Người ngớ ngẩn như con Tâm vậy mà có số đi Mỹ, đúng là thánh nhân đãi kẻ khù khờ.*” Đạo đó, bà đâu có thiệt tha gì đến đi Mỹ, bởi bà còn bận rộn lo chuyện cơm áo giúp cha mẹ hơn là thấu đáo chuyện đi tìm tự do theo lý tưởng của ông. Và lại bà còn đang nuôi nhiều mơ ước về một người bạn đời tương lai, dĩ nhiên là người mơ đó không giống như ông rồi.

Ngày theo ông về căn chòi nhỏ, bà thấy lo lắng và sợ sợ làm sao, chỉ nhìn khuôn mặt nghiêm nghị và nghe giọng nói cứng rắn khô khan như ra lệnh là bà mất cảm

tình với ông. Bà thấy tủi cho phận mình, chưa đến ba mươi mà đã mang tiếng ế, cha mẹ phải vội vàng gả cho một người chưa qua một lần quen biết. Trong khi ông đã bốn mươi, lại nghèo, chỉ có cái “mác” sắp đi Mỹ thôi mà vẫn còn lấy được vợ. Ông trời thật ưu đãi cho nam giới, bất công nằm trong cả chuyện hôn nhân.

Ông là người chồng có máu chỉ huy (đã từng là tiểu đoàn trưởng mà) thích điều binh khiển tướng mọi việc trong nhà theo ý ông. Cuộc sống quân đội cho ông tính kỷ luật cao trong cung cách làm việc ngoài xã hội cũng như giữ vững tư cách đạo đức trong đời sống lương thiện. Song, ông lại rất cầu thả việc nhà, thờ ơ với vợ con. Thời gian đầu về làm vợ ông, bà rất buồn vì tính độc tài, khô khan, nói chuyện cộc lốc, khi bực mình thì hay lớn tiếng la lối làm bà tủi thân, khóc hoài. Ông lạnh lùng, chẳng bao giờ biết dỗ dành, bà khóc chán thì thôi. Nhiều khi bà phải tự dỗ mình để vui sống, vốn là người thụ động, an phận, ông bảo sao thì nghe vậy, không bao giờ muốn tranh cãi. Nếu có cãi cũng không thể nào thắng được ông, một người ăn to nói lớn và lý luận đầy mình ...Nhưng rồi, mọi việc đều thay đổi khi thằng con trai ra đời, nó là một niềm vui lớn và là nguồn an ủi vô biên cho bà, là sợi dây siết chặt tình nghĩa vợ chồng vào bốn phận, trách nhiệm. Giòng nước tình cảm giữa hai người nhân đó cũng lan rộng ra. Nhất là hằng đêm, bà được nghe ông kể lại những kỷ niệm gian truân về đời lính, những năm tháng tù đày, những lần vượt trại bị bắt, bị cùm, bị đánh đập. Bà buồn theo câu chuyện, bà đau với nỗi đau của ông và cả cho biết bao chiến sĩ Việt Nam Cộng Hoà đã hy sinh tuổi trẻ để bảo vệ miền Nam đến giờ phút cuối cùng. Khi súng đã hạ, quân đã tan, miền nam đã rơi vào tay cộng sản. Chồng bà, anh Huân và bao nhiêu người chiến sĩ ấy đã phải trả giá cho sự hy

sinh vì chính nghĩa trong cảnh tù đầy. Qua câu chuyện, bà cảm phục ông như một người hùng với sự chịu đựng bền gan không cùn lý trí dưới một chính thể bạo tàn... Càng nghe bà càng thấy thương ông nhiều hơn...

Tiếng cell phone reo nhỏ kéo bà về thực tại, bà trườn người lên với cái phone, ông gọi đây mà, bà mệt mỏi trả lời:

-Ông xã hả, có gì không anh?

-Bà thấy sao rồi?

-Em vẫn còn đau hết cả người đây.

-Có đói không? Muốn ăn gì không, sáng tôi nấu đem vô cho bà.

Bà cảm động giọng run run:

-Nấu... cho em bát cháo hành, bỏ tí gừng vô cho thơm nhé.

-Ừ, có muốn gì nữa không?

-Dạ ..thôi.

-Bà ngủ được không?

-Em đau quá, ngủ cứ chập chờn. Còn ông xã, khuya rồi sao chưa ngủ đi?

Giọng ông ngập ngừng :

-Tôi ngủ không được, mới có... hai tối mà... nhớ bà quá!

-Thôi đừng giỡn nữa, nói làm em thêm đau quá đây nè.

-Tôi nói thật mà giỡn cái gì.

....

-Hello, bà ơi.

...

-Hello, bà còn đó không?

-Em ngủ rồi... Giọng bà đứt quãng

-Bà khóc hả?

-Dạ....Y tá ...đến lấy máu.

-Ừ vậy thôi nhé, nghỉ ngơi đi, mai tôi đem cháo cho bà.

***

Bà bị đánh thức dậy sớm bởi người y tá xét nghiệm vào lấy hai ống máu từ trên mu bàn tay bà đi thử. Bà nhìn đồng hồ, năm giờ sáng. Bình thường ở nhà giờ này bà đã dậy chuẩn bị đi làm rồi. Bà vịn thành giường cố ngồi dậy, cơn choáng váng bắt bà phải nằm xuống lại, bà thấy tay chân mình run rẩy và cái lạnh thấm vào cơ thể. Cô y tá xuất hiện thay bình nước biển khác, bà xin cô cho bà thuốc giảm đau. Cô bảo sẽ đem *Motrin* cho bà nhưng bà phải ăn chút gì trước khi uống thuốc, cô hỏi bà có muốn ăn đỡ mấy cái bánh lát không để cô đem vào luôn. Bà nói:

-Cám ơn cô, tôi không quen ăn bánh lát, cô cứ đem thuốc cho tôi, khi nào chông tôi đem thức ăn đến tôi ăn rồi sẽ uống sau.

Cô y tá vừa quay đi thì ông đã xách giỏ đồ ăn vào. Ông tươi cười chào bà:

-Good morning bà. Có cháo nóng cho bà đây.

Thấy ông, bà như tỉnh hẳn, cơn đau tự nhiên cũng dịu xuống. Bà cố ngồi dậy nói giọng vui vui :

-Ồ, may quá em đang cần ăn để uống thuốc.

-Thế à, thì cháo đây. Vừa nói, ông vừa mở giỏ đồ ăn lấy tô cháo bự để lên bàn, ông đưa bà cái muống và khăn giấy rồi giục:

-Đây, bà ăn đi cho nóng.

Bà nhìn tô cháo bự chợt cảm giác ngán ngán, liền hỏi:

-Sao ông xả nấu nhiều quá vậy, em ăn đâu có hết nổi.

-Gì mà không hết, cháo lỏng bà húp vô rồi đi thải ra chứ có no nê gì mà sợ không hết. Ăn đi!

Ông mở nắp tô cháo, mùi củ cải dậy lên làm bà hơi

thất vọng, bà đang mong đợi một bát cháo thơm hành và gừng. Ông lại bỏ củ cải khô vào nấu, không có tí hành nào, cháo có màu đỏ, bà hỏi, ông xã bỏ gì vào cháo mà đỏ vậy? Ông bảo ông nấu với nước củ dền trong hộp cho ngọt. Bà thở dài ngao ngán, cố nuốt muỗng cháo đầu tiên, bà biết bao giờ ông cũng làm theo ý ông. Bà nhớ lại những lúc ông dùng củ cải phơi khô nấu canh súp hoặc nấu phở, bà có nhắc nhở ông đem rửa trước khi bỏ vào nồi thì ông gất gồng bà, việc gì phải rửa, bỏ vào nồi nấu là nó chết vi trùng rồi. Củ cải ông phơi khô xong thì cắt ngay vào lọ nhựa, chẳng rửa, chẳng sấy như mẹ bà ngày xưa vẫn thường làm. Vì thế, bà không thích ăn những món ông nấu với củ cải, nhưng bây giờ, bà đâu có sự lựa chọn nào khác, bà phải ráng ăn cho ông vui. Tô cháo tình nghĩa, mặn muối nhiều hơn là ngọt củ dền và củ cải như ông nghĩ. Bà không dám nói gì chờ đến khi ông hỏi:

-Bà ăn được không?

Bà ngậm gừng:

-Dạ ... cháo ... mặn ông xã à.

-Thôi chết, tôi lỡ tay nêm nhiều muối quá.

Chắc thấy bà có vẻ ngán món cháo, ông lấy ra hộp bánh Pecan pie nhỏ bảo bà ăn, ông biết bà thích ăn ngọt, bà lắc đầu. Ông lôi thêm ra hai gói “corn chip” sea salt nói đỡ dành:

-Thôi, bà ăn chip này đi vậy, chiều tôi nấu món khác.

Bà cầm bịch chip lên ngó, rồi lại để xuống:

-Em đang đau đâu có ăn được chip này, cứng quá. Hay chiều nay ông xã nấu cho em chén canh súp khoai tây cà rốt nhé, bỏ hành ngò vào cho thơm.

-Ừ, chiều tôi về sớm nấu. Bà thấy trong người thế nào rồi? Còn đau không?

Bà gật đầu, cô y tá bước vào đưa thuốc cho bà, ông

nhanh nhậu chào cô và xã giao vài câu thăm hỏi, ông ngồi chơi với bà một lát rồi đi làm.

Buổi chiều, bà cảm thấy khoẻ ra một chút sau khi đi tắm và bao tử tự dung đói cồn cào. Nhân viên nhà bếp vừa gọi bà khi này hỏi bà có muốn order bữa chiều không. Bà bảo rằng chồng bà sẽ đem thức ăn tới cho bà. Bên ngoài trời đã chạng vạng tối, bụng bà càng lúc càng bị cào xót thêm vì chất acid tiết ra. Ở nhà bà vẫn phải uống thuốc acid reducer mỗi ngày, bà nhìn ra cửa mong cho ông mau tới. Giữa lúc sự mong ngóng cùng với cảm giác thèm ăn hành hạ bà tới cao điểm thì ông vừa tới. Bà không chờ ông mở giỏ mà tự bà đón lấy nó rồi vội vàng lấy thức ăn ra. Bà đang chờ tô súp ngon do ông nấu, nhưng rồi như lúc sáng bà lại thất vọng ngay. Tô súp giống như tô cà rốt luộc với khoai tây không gọt vỏ, cũng chẳng có hành ngò, tiêu gì hết. Ông đem theo cho bà một chén cơm khô khốc. Bà đang đói, phải ăn trệu trạo vài miếng để trám cái bao tử đang kêu gào. Nhìn bà ăn ông hỏi:

-Bà ăn được rồi đây, canh đâu có mặn phải không?

Bà cố nuốt xuống cơm canh nhạt nhẽo trả lời:

-Chắc ông xã quên nêm canh rồi, cơm thì hơi khô...

Sợ ông buồn, bà tiếp- nhưng không sao em ăn được mà.

Bà vừa ăn chậm chậm, vừa tưởng tượng ra bát súp ngọt khoai và thơm hành ngò để ráng ăn hết chén cơm canh, vậy mà cũng không hết nổi đành bỏ dở. Bà nói với ông:

-Miệng em sao đắng quá, ăn gì cũng không thấy ngon, muôn ói ra.

Bà hãy còn đau mà, thôi ăn được bao nhiêu thì ăn.

Rồi ông lấy trong giỏ ra một túi nho và trái chuối đưa cho bà:

-Này, hay ăn nho, chuối đi cho nó ngọt miệng.

Bà vất nhẹ mấy trái nho ăn, ông bảo bà ráng khoẻ về nhà sớm với ông. Ông kể chuyện con mèo ở nhà, mấy hôm nay dường như nhớ bà hay sao mà nó cứ vào ra kêu meo meo. Sáng hay tối cũng nằm trước cửa phòng đợi bà. Nhắc đến con mèo, bà mới nhớ ra là bà chưa thay tro mèo một tuần rồi, chắc chắn là ông không để ý việc này giúp bà. Bà nhắc ông thay tro mèo, ông chặc lưỡi bảo:

-Bà cứ lo chuyện vợ vẫn, lo tịnh dưỡng cho khoẻ đi.

Bà biết thế nào ông cũng gạt đi, một tuần không thay tro mèo thì cái garage hôi ghê lắm. Nhắc ông không được, bà đành im lặng nằm xuống. Ông kể chuyện chồ làm, chuyện ông tẩy hồ bơi, chuyện sửa chữa, chuyện tranh cãi về phân chia ca tối, ca sáng giữa sếp và nhân viên .. Những câu chuyện của ông đưa bà vào giấc ngủ dễ hơn uống thuốc.

****

Tối qua, bác sĩ cho biết kết quả MRI bờ vai trái của bà không bị gãy xương hay rách bắp thịt mà chỉ bị xung gân thôi, vì thế mỗi cử động cánh tay làm bà đau. Bà không bị nhiễm trùng máu, không còn sốt cao, nhịp tim, áp huyết và oxygen đã trở lại bình thường. Bác sĩ cho bà giấy giới thiệu đi tập therapy ba lần một tuần và khuyên bà không nên kiêng vác nặng. Sau đó ông bảo bà sẽ được xuất viện trưa nay, bà vui mừng thấy mình khoẻ hẳn ra. Buổi sáng bà dậy sớm gọi cô y tá hỏi rằng, bà có thể thay đồ bệnh nhân ra được chưa? Cô y tá nói bà vẫn phải mặc đồ bệnh viện cho đến khi nhân viên hành chính hoàn tất thủ tục xuất viện và bà nhận giấy tờ thì mới được thay đồ. Bà xin cô mang cho bà một bộ đồ khác để bà đi tắm. Vào lúc nửa đêm, bà bị chảy máu cam nhiều, không kịp lấy hộp khăn giấy, bà hốt hoảng quệt lung tung nên dính ra ngực áo, còn thấm vào cả áo ngực bên trong một vệt dài. Bà định tắm xong sẽ

gọi báo cho ông đến đón bà vào khoảng trưa. Bà vội vã vào phòng tắm rửa, xong xuôi, bà giặt luôn cái áo ngực dính máu rồi máng trên cái móc, bà lằm bằm với chính mình không được quên cái áo nhỏ này. Bà tỉnh táo, lòng vui vui kỳ lạ, bước ra ngoài giường bệnh tìm cái phone, bấm số gọi cho ông:

-Ông xã ơi, trưa nay em được về rồi, tới đón em nhé.

-Máy giờ?

Bà ngập ngừng:

-Ô, em cũng không biết, họ chưa nói.

-Vậy mà gọi, tôi tưởng bà về liền. Thôi chừng nào bà sắp ra khỏi phòng thì gọi cho tôi.

-Dạ, à mà ông xã ơi, chút nữa anh có vào nhớ ghé nhà mang cho em bộ quần áo sạch em mặc nha.

-Bộ quần áo hôm bà mặc vô cấp cứu đâu?

-Dơ rồi, hồi ỉnh à...

-Có sao đâu, mặc đỡ đi, ngồi trong xe chút xíu là về tới nhà rồi thay. Hồi bao nhiêu tôi cũng chịu được.

Bà thở dài, nói nữa thì ông sẽ đổ quau, thôi thì mặc lại bộ đồ đó cũng được. Bà định cúp phone, nhưng chợt nhớ ra cái áo ngực ướt. Bà giặt mình, chét phải có cái áo trong. Bà liền nói:

-A, ông xã phải mang dùm cho em cái “bra” vào em mặc, cái kia em giặt ướt rồi.

-Ôi giờ ơi, thôi đi, tôi không có về lấy đâu, bà đâu cần mặc đâu.

-Sao không cần, cái áo pull mỏng dính à, không mặc “bra” coi sao được. Người ta dòm kỳ lắm, làm ơn dùm em đi.

-Ai mà ngó bà, già rồi.

-Sao không ai ngó, đi bộ từ lầu bốn xuống cửa chính của bệnh viện xa lắm, phải mặc cho đàng hoàng. Ông xã không nhớ có một cô y tá lúc vô chích cho em nói

sao với anh hả?

-Nói sao?

Bà nhân mạnh:

-Cô ta nói vậy nè: “Chúng tôi nói với nhau là chúng ta có một bệnh nhân năm mươi lăm tuổi mà trông bà nhỏ bé và rất trẻ” Ông xã nhớ chưa, chứng tỏ là họ cũng có chú ý tới bà lão năm mươi lăm này lắm đó.

-Thì so với mấy bà Mỹ mập bự họ nói bà nhỏ là đúng rồi, còn cái vào đầu nữa. Bà sợ họ dòm thì lúc đi xuống khoác cái áo len vào.

-Trời ơi, bên ngoài chín mươi mấy độ mà ông xã biểu mặc áo len cho người ta tưởng mình điên.

-Thôi, bà cứ lẳng nhăng mãi, tôi không đem cái “của nợ” ấy vào đâu.

Bà nói giọng giận dỗi:

-Không mang thì thôi, em biết không bao giờ em nhờ ông xã việc gì mà anh làm hết.

Nói rồi bà cúp phone. Bà trở vào phòng tắm, xăm xoi cái áo nhỏ, ráng vắt kiệt nước để cho nó mau khô. May sao, thủ tục xuất viện làm cũng khá lâu, nên khi bà vừa nhận giấy thì cái áo ngực chỉ còn ẩm một chút. Bà lẩm bẩm, phải mặc đại thôi, rồi hấp tấp thay đồ và gọi cho ông.

Ông vừa đậu xe trước nhà là bà vào ngay garage xem cái thau tro mèo, đúng như dự đoán của bà, mùi hôi thối xông ra, bà vội vàng kiểm cái bao bột để đổ thau tro mèo vào. Vừa mở nắp thau thì một bầy muỗi đen bay ra cùng mùi hôi. Bà nhăn mặt, bịt mũi:

-Khiếp quá ông xã, anh ở nhà mấy ngày nay không chịu thay...

Không để bà nói tiếp, ông giằng lấy thau tro mèo:

-Đưa đây.

Rồi ông bung ra đổ hết vào thùng rác, bà nói với

theo: -Ông xã đồ như vậy còn hôi thùng rác thêm nữa .

-Thùng rác nào mà không hôi, bà ngớ ngẩn quá, thôi vào nghỉ đi.

Bà bước vào nhà, cảm giác thư thái nhìn lại căn bếp nhỏ. Song, bà chợt khựng lại khi nhìn thấy cái bồn đầy những chén và chảo dơ. Quay sang cái bếp lò thì loang lổ nhiều vệt vàng, dưới sàn nhà quanh chỗ ông hay ngồi xem lap top bừa bãi những đồ điện, đinh, ốc, dây cắm lòng thòng. Trên đầu cái vông, một cái quần của ông máng vắt vương với một ống trái ra ngoài và một ống phải bên trong. Tiếng ông phía sau bà:

-Bà vào phòng nằm nghỉ cho khoẻ đi.

Bà lắc đầu :Em bệnh có năm ngày mà nhà mình sắp thành nhà rác rồi, nhìn nhà mình như vậy em không khoẻ nổi.

-I know.

Bà thở dài, rón rén men theo những chỗ trống để bước đi, bà sợ bị vấp lần nữa. Vào phòng ngủ, bà nhìn chiếc giường nhàu nát, gối, mền xô lệch, rồi nói một mình: Dơ quá, phải thay khăn giường với bao gối. Bên ngoài phòng khách bà nghe ông mở speaker phone nói chuyện với thằng con trai mới gọi lại. Tiếng ông oang oang :

-Mẹ mày mới về tức thì... khoẻ rồi.

-Mẹ nói chuyện được không bố?

-Được, nhưng bố vừa bảo mẹ mày đi nằm nghỉ rồi, mới về là đã muôn bệnh lại.

-Mẹ yếu thế sao bố? Bệnh gì ạ?

-Thì bệnh dọn dẹp chứ bệnh gì ...

Tiếng thằng con trai cười trong máy khiến bà cũng cười theo, nụ cười héo hon lẫn những giọt nước mắt tự nhiên ứa ra.

Nghĩa Trang Vào Thu

Phạm Gia Đại

Sáng nay tôi dậy sớm hơn thường lệ. Có thể vì hơi sương đêm đã luôn qua khe cửa sổ làm căn phòng ngủ mát lạnh. Cũng có thể vì các chú chim non đang hót líu lo trên cành báo hiệu một ngày mới bắt đầu. Nhìn các con chim bay nhảy từ cành này qua nhánh kia, thật dễ thương và thật hồn nhiên, tôi chợt nghĩ không biết sao khi còn nhỏ, bố tôi mua cho khẩu carabin, loại súng bắn chim, và chúng tôi có thể nhắm bắn vào bầy chim sẻ hồn nhiên đang mổ những hạt gạo trên sân nhà. Điều an ủi bây giờ nghĩ lại thật lạ lùng, vì hồi đó dù tuổi niên thiếu nhưng tôi đã bắn trúng cái lon sữa bò cách xa mấy chục thước, nhưng khi nhắm vào đàn chim sẻ thì các viên đạn chì đó chỉ trúng sân xi măng của cái sân thượng, và sau khi bay tứ tán, đàn sẻ lại sà xuống, và vẫn tung tăng mổ những hạt gạo trắng nõn. Tôi thức sớm sáng nay có thể vì hôm nay là ngày nghĩa trang thay hoa mới trên các ngôi mộ. Nghĩa trang đó trước kia với tôi hầu như xa lạ, năm thì mười họa tôi mới đến, nhưng chỉ tới để tham dự các funeral chia buồn với bạn bè thân hữu vì người thân của họ vừa mới ra đi, xong rồi về. Tôi chưa hề bước chân vào khu vực nghĩa trang ấy, dù biết nó nằm ngay góc khuất bên trái. Thời gian gần đây, con đường vào nghĩa trang trở nên quen thuộc, tôi đến đó mỗi tuần, ngay sau ngày mà họ cất cỗ và thu lượm hết hoa cũ. Tôi đến đó mỗi tuần bởi vì mẹ tôi, người mẹ mà chúng tôi kính yêu, nằm yên nghỉ ở đó bên cạnh hàng dừa xanh phủ đầy bóng mát, và gần ngay bên nhà thủy tạ. Tôi cũng hay đến đó để hưởng những giây phút yên tĩnh của một vùng không gian tĩnh mịch, và tìm sự bình an cho tâm hồn, tạm lánh xa những ồn ào náo nhiệt của

Quận Cam, nơi người Việt cư ngụ đông nhất trên thế giới ở hải ngoại.

Con hẻm bên hông nhà mùa này lá thu vàng bay lả tả theo gió và rơi rụng đầy mặt đường, một màu vàng úa đỏ, như nhắc tôi rằng một mùa Thu nữa đã về với nắng ấm Cali. Thời gian qua mau quá, những năm tháng sống ở hải ngoại đã vượt cả thời gian hơn hai thập niên tôi lớn lên và trưởng thành tại Sài Gòn, nhưng sao tôi thấy ở đây tháng ngày hình như bị rút ngắn lại, và thời gian ở Sài Gòn sao thật lâu, y như cả quãng đời của mình đã sống hết ở đó.

Âm thanh của bánh xe lăn trên những chiếc lá khô làm tôi nhớ đến những vần thơ bất hủ, bài Tiếng Thu của Lưu Trọng Lư, vẫn được truyền tụng từ những năm tiền chiến đến nay:

“Em không nghe rùng thu. Lá thu kêu xào xạc.

Con nai vàng ngơ ngác. Đạp trên lá vàng khô?”

Năm nay Thu lại về, nhưng mỗi độ Thu về là lòng tôi lại ray rứt, vì năm ngoái trước độ Thu về là thời gian mẹ tôi ra đi, yên bình trong giấc ngủ. Người mẹ suốt đời tận tụy vì chồng con đã làm xong bốn phận của mình. Trải qua bao thời chinh chiến bom đạn tàn phá, hết thực dân Pháp đến quân phiệt Nhật, rồi Việt Minh dầy xéo quê hương, nhưng đại gia đình tôi đều đứng vững qua phong ba bão táp, nhờ mẹ. Ba tôi mất khi còn rất trẻ và trước khi mất đã cầm tay mẹ tôi nói: “Nếu tôi không lấy được vợ, không biết gia đình mình sẽ ra sao”.

Không những mẹ tôi làm tròn bốn phận bảo vệ nuôi dưỡng đàn con sau khi ba tôi mất, mà mẹ còn can trường chống lại lũ giặc từ miền Bắc vào tiếp thu miền Nam, ngày Sài Gòn thất thủ. Trong khi ba người con đang ở trong trại tập trung của cộng sản, ở nhà mẹ tôi bị bọn cộng nô vô thần tại địa phương khủng bố đe dọa để cướp nhà và tịch biên gia sản. Mẹ đã hiên ngang bình

thần đứng lên đối mặt với chúng, và may mắn nhờ một anh trước kia giúp việc báo tin kịp thời nên các súc vật và các tiền bạc vòng vàng còn lại mẹ đã chuyển được hết ra khỏi nhà, trước khi bọn chúng vào lòng sục. Sau một thời gian khủng bố không thành công, chúng đã không còn quấy phá nữa để quay ra kiếm chác nơi khác. Nhờ vậy mẹ đã giữ lại được căn nhà, tài sản, và gia đình các em tôi thoát khỏi cảnh đầy ải nơi vùng kinh tế mới.

Nhớ mẹ, nên mỗi tuần tôi đều ra mộ. Mùa này, hoa Glaieul nở rộ nên tôi lái xe vào khu chợ Ralphs và chọn mua một bó hoa tươi đỏ thắm vì khi mẹ còn sống rất thích màu này. Tôi đến nghĩa trang khi nắng ban mai chưa ló dạng và cây cỏ như còn đọng hơi sương trong không gian tĩnh lặng. Thấp thoáng suốt con đường hai hàng dừa chỉ mình tôi đứng đó ôm bó hoa bên mộ mẹ. Tôi lấy nước rửa sạch tấm bia đã bụi phủ đầy sau một tuần, và cắt các nhánh hoa cắm vào chiếc lọ đồng trên mộ, và đứng đó không biết bao lâu, đầu óc như lạc đi nơi nào. Không biết bao lâu sau, tiếng động bên cạnh đưa tôi về thực tại.

Nắng đã lên những tia nắng nhạt mùa Thu lấp lánh chiếu xuyên qua những lá dừa. Một thanh niên trạc ngoài ba mươi đang cúi rửa tấm bia và cắm bó hoa Cúc vàng vào chiếc lọ đồng. Tôi đã đến nghĩa trang này nhiều lần và chưa bao giờ thấy cậu, đa số là các bà mẹ, bà chị, hay những phái nam lớn tuổi. Tò mò hỏi thăm, tôi mới biết cậu người Thái Lan, và bạn cậu thời trung học chính là cháu của người nằm xuống ở đây. Bạn cậu đang theo học hậu đại học ở miền Đông, và nhờ cậu thỉnh thoảng mua hoa đến viếng dùm ông ngoại, vì ngày xưa chính nhờ ông ngoại khuyến khích mà bạn cậu đã từ một con người thất chí trở thành con người hữu dụng và thành tài. Nhìn cậu thanh niên người Thái, tôi chợt nhớ cháu trai của tôi, con cô em gái, bây giờ trở thành

bác sỹ cũng chỉ vì thương bà ngoại - mẹ tôi, lúc bà ngoại đã luống tuổi và nhuốm bệnh. Lòng thương ngoại của cháu đã làm cho vị giáo sư phỏng vấn xúc động và chấp nhận đơn xin học bác sỹ của cháu vào trường y khoa của tiểu bang Missouri. Nhiều lần cháu về thăm gia đình, cháu nói với mẹ cháu rằng, điều ân hận nhất trong cuộc đời của cháu là cháu đã học ở một trường y khoa quá xa, không được ở bên cạnh bà ngoại những giây phút cuối. Tôi rất thương cảm cho cháu vì biết suốt cuộc đời của cháu từ lúc sinh ra ở Việt Nam và lớn lên ở bên Mỹ, cho đến khi cháu phải xa nhà đến trường y ở Missouri, bà ngoại lúc nào cũng ở bên cháu. Điều đau buồn là khi cháu tốt nghiệp bác sỹ về thăm gia đình, ngày mà bà ngoại trông chờ nhất, chính là ngày mà bà ngoại đã lặn. Cháu mặc chiếc áo ra trường đứng trước mặt bà mà bà ngoại nào biết gì đâu, hai mắt vẫn nhìn như rơi vào cõi xa xăm. Vẫn biết sinh ly tử biệt là niềm đau khôn nguôi của con người trong cõi nhân sinh, nhưng sao nhiều người vẫn không biết quý trọng cha mẹ, ông bà mình khi còn sinh thời, để khi mất đi mới thấy hối tiếc thì đã muộn.

Nhìn xa xa, khu nghĩa trang đã có nhiều người đang cắm những bó hoa tươi trên mộ phần người thân. Họ như cái bóng lặng lẽ đến rồi lặng lẽ đi. Có người đến hàng tuần, nhưng cũng có người vài tuần mới đến một lần, tĩa những cành hoa để cắm trên mộ, lặng lẽ chẳng nói lời nào. Họ lặng lẽ đến, có người từ sáng sớm, có người lúc ban chiều, và lại lặng lẽ đi. Khi ánh dương đã phai nhạt dưới hàng cây, và khi bóng chiều dần phủ xuống một màu tối xẫm, nghĩa trang lại buồn hiu hắt và quanh quẽ./.

HUYNH ĐỆ CHI BINH

Tập San BĐQ số 52 – Tháng 12 năm 2017

Thưa quý ân nhân,

Thưa quý niên trưởng, quý chiến hữu,

Tập San BĐQ phát hành lần này cũng là thời gian mà mọi người Việt tỵ nạn đón nhận Mùa Xuân Mới, Xuân MẬU TUẤT. Thay mặt Tổng Hội Biệt Động Quân, chương trình Huynh Đệ Chi Binh và các chiến hữu thương binh cùng gia đình nhận được sự yểm trợ, chúng tôi trân trọng cảm ơn lòng nhân ái của quý ân nhân, mạnh thường quân, niên trưởng và chiến hữu, đã từ nhiều năm qua liên tục và đều đặn đóng góp vào quỹ Huynh Đệ Chi Binh.

Kính thưa quý vị,

Đã 42 năm qua, các thương binh và gia đình họ đã lặn lội, âm thầm chịu đựng cuộc sống khốn khổ, thiếu thốn. Nay trong những ngày cuối đời đau ốm, không nơi nương tựa thì còn lời nào để nói lên nỗi cơ cực, khổ nhục của người thương binh BĐQ. Hy sinh tuổi thanh niên, đứng cùng chiến tuyến với chúng ta trong trách nhiệm bảo quốc an dân, đã để lại một phần thân thể trên chiến trường, chúng ta không thể quên những đồng đội kém may mắn đó. Ước mong những món quà tuy nhỏ nhưng thấm đượm tình nghĩa huynh đệ chi binh nhờ vào sự đóng góp của quý vị sẽ là niềm an ủi cho họ và gia

đình.

Trong không khí tươi mát của mùa Xuân, thay mặt đồng đội, chiến hữu BÐQ và gia đình anh em thương binh tại Việt Nam, kính chúc quý vị cùng bửu quyền XUÂN MẬU TUẤT 2018 AN KHANG THỊNH VƯỢNG.

Cám ơn sự yểm trợ tích cực và điều đặn của các khu hội BÐQ Hoa Thạnh Đốn, Bắc California, Nam California, Houston Texas. Xin quý vị tiếp tay phổ biến chương trình này đến các thương phé binh đang sống tại quê nhà.

Mọi tin tức liên quan đến thương phé binh BÐQ và đóng góp yểm trợ, xin gửi về:

BÐQ NGUYỄN MINH CHÁNH

18520 Rio Seco Dr. # A

Rowland Heights, CA 91748-2040

ĐT: 626-839-6223

THÂN HỮU VÀ BÐQ YỄM TRỢ

Thân hữu:

-Chị Đặng Hưng Vượng	TX	100\$
-Chị Nguyệt	VA	100\$

-Hậu duệ BDQ Đặng Hưng Vũ	TX	500\$
-Lâm Hải		
(em vợ cố BDQ Lê Kim Tư)	CA	50\$
-Cô Trần Bích Thuỷ		
(em BDQ Trần Phú Quý)	CAN	3000\$
-Đỗ Trọng Hữu	CA	100\$
-Huỳnh Thiên Hương	CT	100\$
	Cộng:	3,950\$

Biệt Động Quân:

-Hội BDQ Hoa Thạnh Đốn	VA	1,030\$
-Hội BDQ Bắc Cali	CA	858\$
-NT Đặng Hữu Thăng	CA	200\$
-Lê Hữu Phúc	VA	100\$
-Phan Thái Bình	CA	50\$
-Hoa Phát	CA	100\$
-Phạm Công Toại	GA	30\$
-Trần Phú Quý	CAN	1,000\$
-Nguyễn Văn Gio	TX	50\$
-Hà Văn Phú	TX	50\$
-Đoàn Tấn Dũng	TX	100\$

-Hồ Khắc Đàm	CA	50\$
-Nguyễn Khoa Lộc	MI	30\$
-Nguyễn Đình Huê	CA	100\$
-Một hội viên BDQ Phoenix	AZ	3,000\$
-Đỗ Trọng Mỹ	VA	100\$
-Đoàn Thương Quảng	NAUY	50\$
	Cộng:	6,898\$

TỔNG KẾT QUỸ HUYNH ĐỆ CHI BINH

Thu:

Từ Tập San BDQ số 51 chuyển qua:	2,416.79\$
Thân hữu yểm trợ:	3,950.00\$
BDQ yểm trợ:	6,898.00\$
Tổng cộng:	13,264.79\$

Chi:

Yểm trợ 50 hồ sơ thương binh và quả phụ tại Việt Nam

$$50 \times 100\$ = 5000\$$$

TÒN QUỸ (tính đến cuối tháng 12 năm 2017)

$$13,264.79\$ - 5000.00 = 8264.79\$$$

(tám nghìn hai trăm sáu mươi bốn đô la bảy mươi chín xu)

DANH SÁCH THƯƠNG BINH BĐQ ĐƯỢC YẾM TRỢ

Châu	Cừ	TĐ39/BĐQ	cụt chân trái	100\$
Phạm Văn	Giao	TĐ21/BĐQ	cụt chân phải	100\$
Trần	Lai	TĐ39/BĐQ	mù hai mắt	100\$
Nguyễn				
Quang	Bé	TĐ88/BĐQ	cụt chân phải	100\$
Nguyễn	Quang	TĐ74/BĐQ	mù mắt phải	100\$
Hoàng Văn	Lai	TĐ31/BĐQ	cụt chân trái	100\$
Nguyễn Tuấn	Viện	TĐ39/BĐQ	mù hai mắt	100\$
Trương Công	Long	TĐ39/BĐQ	hư hai chân	100\$
Trần	Bôn	TĐ37/BĐQ	thương tật	100\$
Nguyễn Duy	Ngọc	TĐ39/BĐQ	cụt chân trái	100\$
Nông Văn	Bình	TĐ37/BĐQ	cụt tay mù mắt mù 2 mắt cụt 2 chân	100\$
Siêu	Phi	TĐ82/BĐQ		100\$
Đoàn Kế	Sinh	TĐ39/BĐQ	mù hai mắt	100\$
Nguyễn Văn	Đường	TĐ31/BĐQ	mù hai mắt	100\$
Lê Văn	Đức	TĐ11/BĐQ	cụt chân trái	100\$
Võ	Lộc	TĐ21/BĐQ	cụt chân trái	100\$
Nguyễn Đình	Cho	TĐ37/BĐQ	hư chân phải	100\$
Lê Viết	Chiến	TĐ21/BĐQ	thương tật nặng	100\$
Nguyễn Xích	Hoàng	TĐ33/BĐQ	hư chân trái	100\$
Nguyễn				
Quang	Thắng	TĐ21/BĐQ	cụt hai chân	100\$
Tô Văn	Phúc	TĐ70/BĐQ	cụt chân phải	100\$
Hồ Văn	Châu	TĐ30/BĐQ	cụt chân trái	100\$
Lương Văn	Thọ	TĐ30/BĐQ	thương tật	100\$

Nguyễn Văn	Khê	TĐ33/BĐQ	cụt chân trái	100\$
Nguyễn Công	Khanh	TĐ22/BĐQ	thương tật	100\$
Nguyễn Ngọc	Thịnh	TĐ30/BĐQ	mù hai mắt	100\$
Nguyễn Văn	Sén	TĐ38/BĐQ	già yếu	100\$
Phạm Ngọc	Hậu	TĐ83/BĐQ	cụt chân trái	100\$

QUẢ PHỤ BĐQ ĐƯỢC YẾM TRỢ

Bùi Thị	Nấm	vợ BĐQ	Lê Văn Đục	100\$
Trần Thị	Hồng	vợ BĐQ	Trần Đức Bang	100\$
Phạm Thị	Á	vợ BĐQ	Nguyễn Thạch	100\$
Võ Thị	Bé	vợ BĐQ	Lê Văn Ngôn	100\$
Trần Thị	Kim	vợ BĐQ	Hoàng Nghĩa Hội	100\$
Nguyễn Ngọc	Liên	vợ BĐQ	Đoàn Đình Thiệu	100\$
Nguyễn Thị	Trò	vợ BĐQ	Hoàng Đạm	100\$
Trương	Muối	vợ BĐQ	Nguyễn Văn Mỹ	100\$
Trần Thị	Áo	vợ BĐQ	Văn Quý Tư	100\$
Phan Thị	Dung	vợ BĐQ	Ng. Thành Banh	100\$
Ngô Thị	Hằng	vợ BĐQ	Nguyễn Xáng	100\$
Lê Thị	Hiền	vợ BĐQ	Tổng viết Lạc Trương Đình	100\$
Nguyễn Ngọc	Hương	vợ BĐQ	Sinh	100\$
Bùi Phương	Lan	vợ BĐQ	Võ Nhon	100\$
Lữ Phi	Loan	vợ BĐQ	Hà Văn Lầu	100\$
Cái Ngọc	Quế	vợ BĐQ	Lê Văn Quắc	100\$
Võ Thị	Yến	vợ BĐQ	Võ Giang	100\$
Huỳnh Thị	Nở	vợ BĐQ	Mai Tấn Linh	100\$

Nguyễn Thị	Ba	vợ BDQ	Nguyễn Kỳ	100\$
Phạm Thị	Tương	vợ BDQ	Trần Văn Sáu	100\$
Ngô Thị	Anh	vợ BDQ	Nguyễn Mâu	100\$
Nguyễn Thị	Hỷ	vợ BDQ	Bửu Chuyên	100\$

TỔNG KẾT DANH SÁCH: 50 HỒ SƠ .

Mỗi hồ sơ được yểm trợ 100\$

(100\$ x 50=5,000\$ Năm nghìn đôla)

